

Aš esu Viktorija, man šešiolika metų, daugelis mane jau pažįstate. Šiuo metu gyvenu pas nuostabią šeimą, Vitą ir Artūrą Rulinkus. Žinoma tuo pačiu ir mokausi, ieškau darbo, naujų patirčių gyvenime, nes dar daug ko noriu išmokti.

Mano gyvenimas prieš pažįstant Kristų, nebuvo toks gražus, ką galiu pasakyti apie šiandieną. Žinot nuo pat mažų dienų, pažinau tamsius dalykus, tėvo pakeltą ranką prieš mylimą mamą, nuolat ji neblaivų matydavau, jei išviso ji matydavau... Aš augau tokioje aplinkoje, laikui einant tėvai skyrėsi, nes mama nepakėlė daugiau narkotikų ir alkoholio pasekmių namuose, šeimoje. Tėvų skyrybos man buvo didžiausia tragedija. Dėl visko jaučiausi kalta, naktimis kamavo košmarai. Kai teko rinktis mamą ar tėtį (su kuriuo gyventi), aš bijojau, kad jei pasirinksiu mamą, įskaudinsiu tėtį, jei atvirkščiai - mamą. Bet aš pasirinkau mamą, prie jos jaučiausi saugesnė, ji niekada manęs nepaliko, niekada nemačiau jos girtos ar apsvaigusios, pasitikėjau ja.

Po skyrybų mama labai daug dirbo, kad galėtų išlaikyti mane, kad turėčiau stogą virš galvos, ko pavalgyti, apsirengti. Ji dirbo nuo ryto iki vakaro. Aš iki pietų būdavau mokykloje, o po jos, „įsisukdavau“ į kiemo draugų ratą. Vis daugiau laiko praleisdavau su jais, o ne prie namų darbų. Kad ir kaip būtų baisu, jau būdama devynerių-dešimties metų rūkiau, ragavau alkoholį. Laikui einant aš augau ir sekiau gatvės madas, mano pažintis su įvairiais svaigalais: žole, dujomis, psichoaktyviomis medžiagomis vis didėjo, kol pažintys tapo draugystėmis, o galų gale - rimta priklausomybe. Prasidėjo vagystės ir kritimas vis žemiau. Mano vertybės tuo metu buvo viskas, kas materialu. Mano vertybė buvo visada būti gražiai, pripažintai, ten, gatvėje. Mano mokslai „nusivažiavo“. Nuolat turėjau nemalonumų su policija. Kai man buvo apie trylika, mama iš nežinojimo, ką daryti, nuvedė mane pas šamanę kuri man pasakė „tau viskas gerai, tu paauglė“.

Po to aš sėkmingai ritaisi žemyn vis didesniu greičiu. Aš įtikinau save, kad negaliu gyventi, nes nemoku to daryti, nemoku būti normalia, nemoku nevirtoti, nemoku susiimti ir mokytis, nemoku šypsotis ir būti laiminga, pradėjau žaloti save fiziškai, jau nebežinojau, ką daryti, nes supratau, kad tai, ką darau nėra džiaugsmas, ir tai mane slėgė su kiekviena diena vis labiau. Aš papuoliau į psichiatrinę ligoninę po kurios supratau, kad viskas daugiau taip tęstis nebegali, po jos ieškojau pagalbos, mylimos močiutės pagalba radau AA, reguliariai lankiausi grupėse, ir išlikau tris mėnesius švari. Po to teko gultis į Klaipėdos neurologijos skyrių, dėl epilepsijos kuri

man buvo nustatyta kai buvau apie septynerių. Kol buvau ten, nelankiau AA, ir atsirado daug pagundų kol vieną dieną aš pabėgau ir atkritau ir susižalojau, viso to pasekoje - vėl psichiatrinė ligoninė. Kiek galima? Užburtas ratas...

Po dviejų savaitių laikotarpio mama mane pasiėmė, ir aš žinojau, kad negaliu grįžti atgal į Šilutę - (tuo metu ten gyvenau), žinojau, kad vėl bus tas pats. Bet dėkui Dievui mama mane nuramino, ji pasakė, kad negrįšiu dabar į Šilutę. Mes važiovome į Kalnaberžę, netoli Kėdainių miesto, į reabilitacijos centrą turintiems įvairias priklausomybes. Tai buvo 2012 metų rugsėjo mėnuo. Tą dieną aš visada atsiminsiu. Tą dieną vyko tarnavimas, kitur tai vadinama pamaldomis. Aš tikrai nenorėjau net eiti, nes neturėjau suvokimo kas ten bus. Bet ėjau, nes privalėjau. Kai nuėjau ten, žmonės giedojo giesmes, kurių aš niekada gyvenime net girdėjusi nebuvau, bet kai atsistojau į savo vietą aš jas giedojau taip lyg tai daryčiau ne pirmą kartą. Man tikrai patiko tai, kas tą vakarą ten įvyko. Po kelių dienų aš priėjau prie pastoriaus ir paprašiau Biblijos, greitai ją gavau. Skaičiau ją, nedaug, bet po kelis skyrelius į dieną, dažniausiai patarles, psalmes.

Ir gyvenime pažinau tai, ko niekada nepažinojau ir pradėjau džiaugtis kur esu, kad galiu sveikti, buvo ir liūdnumo akimirų, bet tomis akimirkos buvo Viltis. Pradėjau melstis, žavėjau Dievo dovanomis suteiktomis kitiems žmonėms, man buvo labai įdomu. Kokia didelė Dievo malonė! Reabilitacijos programos aš nutraukiau, palikau centrą, nes įsimylėjau ir negalėjau susikaupti sveikimo link. Bet tęsti gydymąsi norėjau, tad nuvažiovau į kitą reabilitacinį centrą, Kaune. Bet, tai nebuvo tai ko aš norėjau, nebuvo taip veiksminga. Nebuvo tvarkos, drausmės kurios man reikėjo, buvo lengva meluoti, apgaudinėti ir net pabėgti. Tad aš palikau ir šį centrą.

Grįžau į Šilutę, ir ten nuėjau į Šilutės Laisvųjų Krikščionių Bažnyčią, ten gavau pasiūlymą savanoriauti krikščioniškoje vaikų stovykloje. Aš sutikau. Stovykloje sutikau daug tikinčių žmonių, daug išgirdau apie Dievo veikimą mūsų gyvenimuose, išgirdau daug liudijimų, tai stiprino mano naujagimį tikėjimą. Ten taip pat susipažinau su Vita Rulinskiene, nežinau kodėl, galbūt dėl to, kad esu tokia, kaip atversta knyga, visais akylai pasitikiu ir visiems viską pasakoju, daug per tai ir nudegusi ir įskaudinta esu, bet tą kartą atsivėriau Vitai apie savo gyvenimo duobes, ji mane suprato, ir pasiūlė atvykti pas juos į namus, dviem savaitėm ir prižiūrėti vaikus. Aš sutikau. Kai tos savaitės ėjo į pabaigą, kilo vis daugiau nerimo, kas bus toliau jei grįšiu į miestą, kuriame viskas prasidėjo. Bet nerimui neteko išsipildyti. Rulinskių šeima pakvietė mane likti pilniems mokslo metams pas juos, kad pasivyčiau moksluose, kurie buvo nusiritę ir augti dvasiškai.

Aš žinau, kad Viešpats yra mano Išgelbėtojas ir tik Jo begaline malone šiandien turiu galimybę džiaugtis, keistis, gyventi, būti švari. Turiu meilę, viltį, svajones. Žinoma ir šiandien būna sunkumų ir svyravimų, abejonių, būna, kad ir nususuku nuo Dievo, kartais atrodo, kad viską galiu pati, bet kaip pati pastebiu, ar artimiausi žmonės iš šono tai pamato ir pasako, prisimenu, kad aš pati nieko negaliu, jei galėčiau pati, kažin ar tiek daug duobių būtų tekę paliesti. Atgal aš grįžti nenoriu, net pagaugai kūnu nueina, kai pagalvoju kas vyko dar prieš du metus, aš iš tikrųjų nenoriu gyventi tokio gyvenimo, nes tai ne gyvenimas, tai visiška vergystė, iš kurios mane išgelbėjo mano Dievas. Jis mane matė tada, kai aš Jo nemačiau, Jis mane išgelbėjo kai aš ir mano šeima nebeturėjome vilties.

Morkaus evangelijoje 10 skyriuje 27 eilutėje Jėzus Kristus sako: „Dievui viskas įmanoma“.

Dievui viskas įmanoma

Parašė Lkb.lt

Penktadienis, 04 Balandis 2014 13:41

Pradžioje minėjau, kad galvojau, maniau jog man neįmanoma gyventi, neįmanoma nustoti vartoti ir t.t., bet, kai pažinau Kristų, supratau ir patikėjau tuo, kad Dievui viskas įmanoma!